

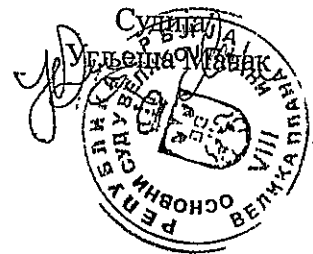

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.143/25
02.06.2026. године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

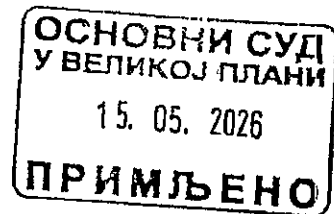
Налаже Вам се да Миленковић Милици из Брзог Брода улица Коче Поповића број 4 истакнете пресуду Вишег суда у Смедереву Кж1.9/26 од 07.04.2026. преко интернет странице.

Прилог: пресуда Кж1.9/26

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Број: Кж1 9/26
Датум: 07.04.2026. године
Смедерев

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, као другостепени, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Лидије Јовановске и Дејана Ђорђевића, као чланова већа, са записничарем Тамаром Миљковић, у кривичном предмету окривљеног Ивана Радића из Кусатка, због два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалбама браниоца окривљеног, адвоката Драгана Величковића из Велике Плана и јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Великој Плани, изјављеним против пресуде Основног суда у Великој Плани К 143/25 од 25.09.2025. године, на седници већа одржаној 07.04.2026. године, а након прибављеног предлога јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе браниоца окривљеног Ивана Радића из Кусатка, адвоката Драгана Величковића из Велике Плана и јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Великој Плани, а пресуда Основног суда у Великој Плани К 143/25 од 25.09.2025. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 143/25 од 25.09.2025. године окривљени Иван Радић из Кусатка оглашен је кривим за извршење два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, па су му утврђене појединачне казне затвора, и то за кривично дело извршено на штету Зорана Радића у трајању од 2 (две) године и 3 (три) месеца, за кривично дело извршено на штету Анке Јовановић у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) месеца и за кривично дело извршено на штету Милице Миленковић у трајању од 7 (седам) месеци, након чега је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 13.03.2025. године, до упућивања у завод за извршење кривичних санкција по правноснажности пресуде.

Истом пресудом, на основу члана 84. Кривичног законика, окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, која ће се извршавати у одговарајућем заводу за извршење казне затвора и трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора.

На основу члана 89а Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима Зораном Радићем, Анком Јовановић и Милицом Миленковић, приближавања оштећенима на удаљености мањој од 20 метара и забрана приступа месту становања и рада оштећених, као и даље узнемиравање оштећених и комуникација са њима, у периоду од две године од правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, која мера се може укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена.

На основу члана 87. Кривичног законика окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета - једног ножа.

Оштећени су за остваривање имовинскоправних захтева упућени на парнични поступак.

Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка пред судом и Основним јавним тужилаштвом, о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- бранилац окривљеног - због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и

- јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Великој Плани - због одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у делу одлуке о казни, тако што ће окривљени бити осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 35/26 од 02.03.2026. године, изнео је предлог да се жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Великој Плани усвоји и побијана пресуда преиначи тако што ће најпре за два кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика бити утврђене казне затвора у трајању од по 2 (две) године и 3 (три) месеца, за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци, а затим осуди на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година, као и да се мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима из члана 89а Кривичног законика изрекне у трајању од три године.

Виши суд у Смедереву, као другостепени, одржао је седницу већа, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом и то у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, у смислу одредбе члана 451. став 1. Законика о кривичном поступку, па је нашао:

- Жалбе су неосноване.

Као неосновани оцењени су жалбени наводи да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. Законика о кривичном поступку, јер иста садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, који су јасни и непротивречни, како изреци тако и међусобно, због чега је било могуће испитати њену законитост и правилност.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног наводи и да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку, будући да је изрека пресуде разумљива.

Наиме, неосновано са жалбом истиче да се изрека пресуде у битном разликује од онога што произилази из изведених доказа - исказа оштећених Зорана Радића, Анке Јовановић и Милице Миленковић, јер су њихови искази, насупрет жалбеним наводима, у битном сагласни у погледу радњи које је окривљени предузео критичном приликом, сагласни су у погледу свих чињеница и околности које се односе на објективне и субјективне елементе бића предметних кривичних дела, а мање несугласности на које се жалбом указује су без значаја и не утичу на правилност закључака првостепеног суда, будући да је потпуно разумљиво да већи број учесника кривичноправног догађаја, који траје релативно дуго, не могу сваког детаља дешавања да се сете на идентичан начин, већ онако како су га они видели, доживели и схватили.

Тако, велики број детаља о којима се оштећени изјашњавају потпуно сагласно указује на тачност онога што су изнели. Конкретно, сви оштећени на исти начин описују почетак предметног дешавања, односно да је окривљени прво узео банану а након тога нож - онај који су сви препознали као предмет извршења, сви наводе да је окривљени, између осталог, претио и речима да ће оштећени Зоран видети како робијаша кољу, сви оштећени помињу готово идентичне претње, као и писмо због ког су окривљени и оштећени Зоран кренули да излазе из просторије која представља место извршења, такође су сагласни да је оштећени Зоран успео да дохвати секиру, да је постојало ћебе на поду, да је окривљени оштећеном Зорану стављао нож под грло, убадао га по телу, да им је одузео телефоне и исте одбацио када је оштећени Зоран дохватио секиру, да је окривљени између осталог претио да ће наудити бившој супрузи и деци, да је оштећена Анка закључала врата и дала кључ окривљеном по његовом налогу, да је окривљени натерао оштећеног Зорана да пише „изјаву” да је он крив и одговоран за све што се дешава и што окривљени више не виђа дете, да окривљени није претио конкретним речима оштећенима Анки и Милици, већ да их је само „ћуткао” и бранио им да се мешају у оно што се дешавало између њега и оштећеног Зорана. Коначно, сви оштећени су се изјаснили да су били уплашени, узнемирени и у страху за своју сигурност, што су приметили и код других оштећених.

Осим тога, анализирајући садржину исказа оштећених, јасно је да исти нису малициозно износили чињенице и околности који би повећале количину криминалне воље код окривљеног, нису се сви ни придружили кривичном гоњењу, нити истакли

имовинскоправни захтев, што јасно указује на закључак да оштећени нису имали намере да нашкоде интересима окривљеног неосновано га оптужујући, већ да су говорили истину.

По оцени овог суда, околики број чињеница и околности, као и детаља који су међусобно компатибилни, јасно указује на правилност оцене првостепеног суда да оштећени говоре истину, а правилност овакве оцене није доведена у сумњу мањим несагласностима између исказа оштећених, на које се жалбом указује, а који се не односе на елементе биће предметних кривичних дела. Ни по оцени овог суда није од суштинског значаја чињеница да ли је оштећени Зоран Радић ишао код окривљеног на спрат или не, на који су начин одузети телефони од оштећених, уз чињеницу да су сви сагласни да су телефони одузети, а то што у траговима извршења нису фиксирани више пута помињани секира или ћебе не утиче на значај предузетих радњи извршења, чије постојање је првостепени суд правилно утврдио.

Правилно првостепени суд поступа када одбија предлог да се обави анализа ДНК трагова на ножу предмету извршења, а разлози које наводи за своју одлуку прихватљиви су и за овај суд. Наиме, основано првостепени суд утврђује да је коришћење предметног ножа приликом извршења кривичних дела потврђено како исказима оштећених, тако и материјалним доказима у виду форензичког извештаја - који се односи на трагове констатоване на лицу места, одакле је предметни нож изузет, те медицинске документације за оштећеног Зорана Радића, из које произилази да су убрзо након предметног догађаја од стране лекара констатоване плитке посекотине и хематом на надлактици леве руке - што упућује на закључак да је приликом извршења кривичних дела коришћен и нож.

При томе, имајући у виду чињеницу да је за постојање кривичног дела из члана 194. став 2. Кривичног законика довољно да је при извршењу кривичног дела из става 1. овог члана коришћено оружје, опасно оруђе или друго средство подобно да тело тешко повреди или здравље тешко наруши, није било неопходно утврђивати да су њиме нанете и повреде, јер то није елемент бића предметног кривичног дела, али сама чињеница да су код оштећеног Зорана Радића констатоване наведене повреде указује на то да је критичном приликом коришћен и нож - који свакако спада у средства подобна да тело тешко повреди или здравље тешко наруше.

Неразумљивом изреку не чини ни део у коме се наводи да је окривљени према оштећенима Анки Јовановић и Милице Миленковић упутио претње тако што је усмеравао сечиво предметног ножа ка њима, јер се под претњом подразумевају и конклюдентне радње, а овај суд је сагласан са оценом првостепеног суда да су радње које је окривљени критичном приликом предузимао по својој природи и значају такве да представљају озбиљну претњу за живот и тело оштећених. Ово посебно када се има у виду контекст у коме се све дешава. Чињеница је да примораване оштећених Анке Јовановић и Милице Миленковић - уз претеће ућуткивање и онемогућавање слободног кретања, да у дужем временском периоду присуствује догађају који је објективно подобан да код сваке просечне особе изазове страх и узнемиреност, уз могућност да се и према њима предузму радње које представљају физичко насиље и могу да угрозе живот и здравље и коначно усмеравање ножа према њима, јасно указује да су радње које је предузео окривљени биле такве да могу и јесу представљале радње извршења, будући да представљају озбиљне претње напада на живот и тело оштећених.

Надаље, неосновано се жалбом истиче, да оштећена Анка Јовановић не може представљати члана породице, у смислу кривичногправних одредби члана 194. став 1. Кривичног законика, а првостепени суд даје јасне разлоге за чињеницу да је ванбрачна супруга оца окривљеног члан породице, у смислу члана 112. став 28. Кривичног законика.

Наведеном одредбом, између осталог, прописано је, да се чланом породице сматрају и ванбрачни партнери и њихова деца - при чему закон не говори о заједничкој деци, а из доказа изведених у поступку јасно је да је оштећена Анка Јовановић ванбрачни партнер оца окривљеног, оштећеног Зорана Радића, а ово као неспорно произилази из њихових сагласних изјава да су у време извршења имали заједницу живота која је трајала дужи временски период, што их неспорно чини ванбрачним партнерима. Самим тим, чињеница да је окривљени син оштећеног Зорана Радића, као једног од ванбрачних партнера, његову ванбрачну супругу чини чланом породице окривљеног. При свему томе потпуно је без значаја да ли окривљени и оштећени живе заједно, јер то не представља услов за примену наведене одредбе, као ни околност како је сам окривљени доживљавао оштећену Анку Јовановић, односно да ли ју је сматрао ванбрачним партнером свог оца, јер она то јесте била.

Такође, првостепени суд даје правилне разлоге због којих сматра да се из исказа сведока Пирике и Катарине Средојевић не може закључити да окривљени критичном приликом није био у Кусатку, већ у Панчеву, тако да није могао да предузме радње извршења, јер искази поменутих сведока нису у неопходној мери јасни и прецизни, остављају могућност да време доласка окривљеног у њихову кућу није тачно означено, користе се термини недељу дана, три до четири недеље, недељу до две дана, што све јасно указује да поменути сведоци, чак и да је окривљени био код њих, не знају тачно време његовог доласка, а и да је окривљени, након предузетих радњи извршења, имао довољно времена да оде код сведока Пирике, која уосталом, и сама наводи да не уписује датуме када неко дође код ње, али да зна време доласка окривљеног, због рођендана њене ћерке. Но, када се има у виду да је навела да је окривљени код ње дошао 18. фебруара ујутру, а да је ћеркин рођендан 24. фебруара, јасно је да је размак између та два дана шест а не недељу дана, тако да је, по овоме, окривљени могао код ње да стигне већ 17. фебруара, што не произилази из било чијег исказа. Са друге стране, да је радње извршења предузео окривљени јасно, доследно и логично у својим исказима описују сви оштећени, а посредно потврђује и сведок Драган Радић, који истиче да су оштећени, када су дошли код њега кући, испричали да их је напао окривљени. Како је сведок Драган Радић у добрим односима са окривљеним, што произилази из чињенице да га посећује у притвору и доноси му ствари, јасно је да ни он нема разлога да га неосновано терети, што све указује на правилност оцене првостепеног суда да је окривљени не само био присутан већ и предузео предметне радње извршења, док су жалбени наводи у погледу наведене чињенице неосновани.

Неопходност изрицања мере безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршавати у одговарајућем заводу за извршење, произилази из налаза и мишљења комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду, као и исказа вештака Светлане Пајић, које првостепени суд основано и прихвата и за то даје потребне разлоге. Разлози који се жалбом наводе, а које је суштински требало размотрити у току првостепеног поступка, представљају лични став и тумачење налаза од стране подносиоца жалбе, без утемељења у реалним чињеницама, нити јасно

образлажу шта налаз вештака чини неправилним, због чега овај суд жалбене наводе ни у том делу није прихватио као основане.

Када је у питању одлука о казни, њу је овај суд испитао по службеној дужности, када је у питању жалба браниоца, јер разлози за неправилност у том делу нису изнети. Одлука је такође испитана, имајући у виду наводе жалбе тужиоца, па овај суд налази да иста такође није основана.

Тако, првостепени суд цени све утврђене, како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности, дајући им адекватан значај, правилно налазећи да ће се јединственом казном затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци према окривљеном остварити сврха кажњавања прописана законом. Правилно првостепени суд налази, ценећи личне и породичне прилике окривљеног као олакшавајућу околност, чињеницу да је у питању релативно млад човек који је и отац, те време протекло од извршења, које је окривљени готово у целости провео у притвору, а са друге стране отежавајућу околност цењену у оквиру ранијег живота учиниоца, будући да је исти претходно осуђиван за истоврсна кривична дела, те да је у више наврата осуђиван и на казне затвора. Имајући у виду све поменуте околности, првостепени суд је правилно индивидуализовао и одмерио, како појединачне, тако и јединствену казну затвора, правилно налазећи да је изречена казна, по својој природи и значају, потребна и довољна да се према окривљеном оствари сврха кажњавања, а пре свега циљеви специјалне превенције.

Не може се узети као правилна оцена тужиоца као подносиоца жалбе, да је у питању прениско одмерена казна, пре свега имајући у виду друштвену опасност предметних кривичних дела, те запрећене казне за иста. Претходно утврђене појединачне казне, а затим и јединствена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 9 (девет) месеци, не могу бити оцењене као преблаге и непримерене. Сем тога, неосновано са жалбом истиче да за оба кривична дела из члана 194. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика треба одмерити затворску казну у истом трајању, јер та два кривична дела, имајући у виду њихова конкретна обележја, не могу бити цењена на исти начин, пре свега због јачине угрожавања и повреде заштићеног добра. Другим речима, када се имају у виду радње извршења предузете према оштећеном Зорану Радићу, озбиљност, трајност и упорност приликом предузимања истих, те претрпљене последице, јасно је да утврђена казна за радње предузете према овом оштећеном и последице настале из истих, треба да буде одређена у дужем трајању - како је то првостепени суд правилно учинио, у односу на предузете радње а сагласно томе и наступеле последице када се ради о оштећеној Анки Јовановић, због чега и по ставу овог суда - када се има у виду јачина угрожавања и повреде заштићених добара у односу на ову оштећену, утврђена казна у трајању од 1 (једне) године и 1 (једног) месеца испуњава сврху прописану законом. Све ово се односи и на казну одмерену за кривично дело учињено на штету Милице Миленковић, па имајући у виду посебни максимум за кривично дело из члана 138. став 1. Кривичног законика у трајању од једне године, утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци никако не може бити преблага и непримерена.

Одлуку да окривљени буде обавезан да накнади трошкове поступка, првостепени суд донео је правилно, а у смислу члана 264. став 1. Законика о кривичном поступку, имајући у виду чињеницу да је окривљени оглашен кривим. Сама чињеница да окривљени учествују у издржавању свог сина, није околност која искључује по

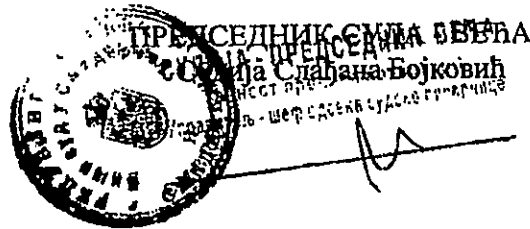
Кж1 9/26

аутоматизму његову обавезу да надокнади трошкове кривичног поступка. Без обзира што нема имовине евидентиране на своје име, окривљени је млада, радно способна особа, те својим радом може обезбедити средства за плаћање трошкова кривичног поступка а да тиме не угрози ни своју а ни егзистенцију свог сина. При томе се не може занемарити ни чињеница да је претходно дужи временски период провео на издржавању казне, свестан својих обавеза издржавања, али упркос томе кратко време након што је отпуштен са издржавања казни извршава нова кривична дела која су предмет овог поступка, што све указује на закључак да нема места примени члана 264. став 4. Законика о кривичном поступку.

Због наведеног, а на основу члана 457. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

Виши суд у Смедереву, дана 07.04.2026. године

Записничар
Тамара Миљковић, с.р.

1
2
3
